

Zadeva C-920/19

**Povzetek predloga za sprejetje predhodne odločbe v skladu s členom 98(1)
Poslovnika Sodišča**

Datum vložitve:

16. december 2019

Predložitveno sodišče:

Landesverwaltungsgericht Steiermark (Avstrija)

Datum predložitvene odločbe:

6. december 2019

Pritožniki:

Fluctus s.r.o.

Fluentum s.r.o.

KI

Druga stranka:

Landespolizeidirektion Steiermark

Predmet postopka v glavni stvari

Kaznovanje zaradi upravljanja nezakonitih avtomatov za igre na srečo (poseg v državni monopol nad igrami na srečo)

Predmet in pravna podlaga predloga

Skladnost avstrijskega monopola nad igrami na srečo s členom 56 PDEU glede na neomejene oglaševalske prakse koncesionarjev

Vprašanja za predhodno odločanje

1. Ali je treba člen 56 PDEU razlagati tako, da je pri presoji nedopustnih oglaševalskih praks koncesionarja, kakor jih je v zvezi z državnim monopolom nad igrami na srečo opredelilo Sodišče v svoji ustaljeni sodni praksi, pomembno, ali se je trg iger na srečo na splošno v zadevnem obdobju dejansko povečal, ali pa

že zadošča, da je cilj oglaševanja spodbujanje k dejavni udeležbi v igri, na primer s tem, da se igro predstavlja kot nenevarno, se ji pripisuje pozitivno podobo zaradi uporabe prihodkov za dejavnosti v splošnem interesu ali pa se njena privlačnost povečuje z udarnimi oglaševalskimi slogani, s katerimi se na zapeljiv način obljublja možnost velikih dobitkov?

2. Ali je treba člen 56 PDEU poleg tega razlagati tako, da oglaševalske prakse monopolista, če obstajajo, vsekakor izključujejo koherentnost monopolne ureditve, ali pa lahko v primeru ustreznih oglaševalskih dejavnosti zasebnih ponudnikov tudi monopolist spodbuja k dejavni udeležbi v igri, na primer s tem, da igro predstavlja kot nenevarno, ji pripisuje pozitivno podobo zaradi uporabe prihodkov za dejavnost v splošnem interesu ali pa njeno privlačnost povečuje z udarnimi oglaševalskimi slogani, s katerimi se na zapeljiv način obljublja možnost velikih dobitkov?

3. Ali mora nacionalno sodišče, ki je v okviru svoje pristojnosti dolžno uporabljati člen 56 PDEU, po uradni dolžnosti skrbeti za poln učinek teh določb, tako da ne uporabi nobene določbe nacionalnega prava, za katero meni, da ni v skladu z navedenimi določbami, tudi če je bila v postopku pred ustavnim sodiščem potrjena skladnost teh nacionalnih določb s pravom Unije?

Navedene določbe prava Skupnosti

Člen 56 PDEU

Navedene nacionalne določbe

Bundesgesetz vom 28. November 1989 zur Regelung des Glücksspielwesens (zvezni zakon z dne 28. novembra 1989 o ureditvi iger na srečo) (Glücksspielgesetz, zakon o igrah na srečo, v nadaljevanju: GSpG), BGBl. št. 620/1989: členi 2, 3, 4, 14, 17, 21, 24, 50, 52, 53, 54, 56

Navedena sodna praksa

Sodbe z dne 30. aprila 2014, Pflieger, C-390/12, z dne 6. novembra 2003, Gambelli, C-243/01, z dne 8. septembra 2010, Carmen Media, C-46/08, z dne 15. septembra 2011, Dickinger/Ömer, C-347/09, z dne 3. junija 2010, Ladbrokes, C-258/08, z dne 8. septembra 2010, Stoß in drugi, C-316/07, C-358/07 do C-360/07, C-409/07 in C-410/07, z dne 30. junija 2011, Zeturf, C-212/08, z dne 24. januarja 2013, Stanleybet in drugi, C-186/11 in C-209/11, z dne 11. januarja 2000, Kreil, C-285/98, z dne 29. aprila 1999, Ciola, C-224/97, z dne 14. junija 2017, Online Games in drugi, C-685/15, z dne 21. julija 2005, Coname, C-231/03, z dne 13. oktobra 2005, Parking Brixen, C-458/03, z dne 14. novembra 2013, Belgacom, C-221/12, z dne 30. junija 2016, Admiral Casinos & Entertainment

AG, C-464/15, z dne 10. aprila 1984, von Colson in Kamann, 14/83, ter z dne 27. junija 1991, Mecanarte, C-348/89

Kratka predstavitev dejanskega stanja in postopka

- 1 Pri uradnih nadzorih v poslovnih prostorih so bili začasno zaseženi tam najdeni avtomati, ki so bili postavljeni brez dovoljenja pristojnega organa („koncesija“), ki je potrebno po zakonu o igrah na srečo (GSpG). Pristojni organi so začasne zasege potrdili z odločbami in uvedli upravne prekrškovne postopke ter odgovornim osebam – namreč: lastnikom naprav, upravljavcem lokalov, osebju v strežbi in drugim – v obliki odločb o sankcijah izrekli ustrezne globe.
- 2 V zadevnem primeru je bil dne 19. 10. 2016 v lokalu v Gradcu opravljen nadzor po GSpG. Našli so osem naprav, pri katerih je bil podan sum kršitve GSpG. Naprave so obratovale in so delovale, igralci pa so jih deloma tudi uporabljali. Naprave (predmeti, s katerimi so bile storjene kršitve), katerih lastnica je bila družba Fluentum s.r.o., imetnica pa družba Fluctus s.r.o., so bile začasno zasežene. Ovadba je bila predložena pristojnemu organu, to je Landespolizeidirektion Steiermark (deželna policijska direkcija Štajerska, Avstrija). V nadaljevanju je bila družbi Fluctus s.r.o. dne 23. 11. 2016 izdana odločba o zasegu, saj je bilo ugotovljeno, da je imetnica teh naprav. Dne 12. 12. 2016 je bila družbi Fluentum s.r.o. vročena odločba o zasegu z enako vsebino, pri čemer je bilo to podjetje označeno kot organizator igre na srečo. Proti citiranima odločbama sta bili vloženi pritožbi na Landesverwaltungsgericht Steiermark (deželno upravno sodišče za Štajersko, Avstrija).
- 3 V nadaljevanju sta bila uvedena upravna prekrškovna postopka. Landespolizeidirektion Steiermark kot pristojni organ pregona je izhajal iz tega, da je KI gospodarskopравни poslovodja družb Fluctus s.r.o. in Fluentum s.r.o.. Zato so bili zoper KI kot organizatorja in podjetnika igre na srečo uvedeni ločeni kazenski postopki in pritožniku izrečene globe v skupni višini 480.000 EUR. Stroški postopka so bili odmerjeni na skupno 48.000 EUR. Podrobneje je bila z odločbo o sankciji Landespolizeidirektion Steiermark z dne 22. 1. 2018 za vsako igralno napravo izrečena globa v višini 30.000 EUR (skupaj 240.000 EUR) ter v primeru neizterljivosti nadomestna zaporna kazen po 7 dni in z določbo o sankciji Landespolizeidirektion Steiermark z dne 29. 1. 2018 prav tako globa v višini 30.000 EUR na igralno napravo (skupaj 240.000 EUR) ter v primeru neizterljivosti po 7 dni nadomestne zaporne kazni. Zoper obe odločbi o sankciji sta bili pri Landesverwaltungsgericht Steiermark (deželno upravno sodišče za Štajersko) vloženi pritožbi.
- 4 Tuj element, zahtevan s členom 56 PDEU in naslednjimi, je v postopkih o glavni stvari podan v tem pogledu, da je v njih udeležena družba z omejeno odgovornostjo s sedežem v drugi državi članici Evropske unije (v Bratislavi na Slovaškem).

Predstavitev obrazložitve predloga

- 5 Landesverwaltungsgericht Steiermark (deželno upravno sodišče za Štajersko) dvomi o skladnosti (člen 56 PDEU) oglaševalskih praks koncesionarjev (monopolistov) s pravom Unije.
- 6 Pravne zahteve glede oglaševanja iger na srečo so v avstrijskem zakonu o igrah na srečo (GSpG) opredeljene zelo nespecifično. Koncesionarji loterij morajo v skladu s členom 17(7) GSpG skrbeti za splošno medijsko podporo. Na drugi strani obveznost oglaševanja za upravljavce igralnic ni določena. Jasna omejitev glede vsebine oglaševanja iger na srečo je trenutno določena izključno v členu 56(1) GSpG. V skladu s tem členom morajo koncesionarji in imetniki dovoljenj „skrbeti za odgovorno raven“ oglaševanja. Za spoštovanje te odgovorne ravni je predviden le nadzorni postopek, medtem ko je izrecno izključena možnost vložitve tožbe v skladu s členom 1 in naslednjimi Bundesgesetz gegen den unlauteren Wettbewerb (zvezni zakon o preprečevanju nelojalne konkurence, v nadaljevanju: UWG).
- 7 Avstrijska sodišča so v številnih upravnih in civilnih postopkih preverjala in potrdila oziroma niso izrazila nobenih pomislekov glede skladnosti avstrijskega zakona o igrah na srečo z veljavnim pravom Unije ter stališča deželnih upravnih sodišč. V odločitvah iz leta 2016 so vsa tri najvišja avstrijska sodišča, Verwaltungsgerichtshof (vrhovno upravno sodišče, Avstrija, VwGH), Verfassungsgerichtshof (ustavno sodišče, Avstrija, VfGH) ter Oberster Gerichtshof (vrhovno sodišče, Avstrija, OGH) potrdila, da je avstrijski monopol nad igrami na srečo skladen s pravom Unije (glej spodaj točki 21, 23). Odtlej so bile izdane številne druge odločbe, ki sledijo tem sprejetim precedenčnim stališčem.
- 8 Avstrijski monopol nad igrami na srečo je po svojem temelju omejitev svobode opravljanja storitev po členu 56 PDEU. S pravom Unije je združljiv le tedaj, kadar ga je mogoče upravičiti z razlogom, določenim v Pogodbah, ali z razlogom, razvitim v sodni praksi Sodišča Evropske unije (nujni razlog v splošnem interesu) (glej sodbo Sodišča Evropske unije C-390/12, *Pfleger*, točka 38 in naslednje). Za omejitev dejavnosti iger na srečo pridejo kot nujni razlogi v splošnem interesu v poštev zlasti varstvo potrošnikov, preprečevanje goljufij in spodbujanja čezmerne porabe državljanov pri igranju (glej sodbe Sodišča Evropske unije C-243/01, *Gambelli*, točka 65 in naslednje; C-46/08, *Carmen Media*, točka 55). Zgolj zatiranje takih ciljev pa ne zadostuje, da bi upravičili vsakršno zakonsko ureditev. Če je podan priznan cilj za omejitev relevantne temeljne svoboščine, je treba preizkusiti, ali je bilo pri tem upoštevano načelo sorazmernosti.
- 9 Sodišče Evropske unije dopustnost monopola nad igrami na srečo v okviru prava Unije ne pogojuje le s cilji zakonodajalca, ampak tudi z dejanskim učinkom določb (glej sodbo C-347/09, *Dickinger/Ömer*, točka 65). Iz tega izhaja, da se – tudi v povezavi z oglaševalskimi ukrepi – presoja skladnosti s pravom Unije ne ravna le po vsebini določbe, v obravnavanem primeru predvsem določbe člena 56(1) GSpG, v skladu s katero koncesionarji in imetniki dovoljenj pri svojih

oglaševalskih aktivnostih skrbijo za odgovorno raven oglaševanja, ampak da so pomembni tudi dejanski učinki te določbe.

- 10 V okviru presoje ustreznosti monopola nad igrami na srečo ima velik pomen koherentnost nacionalne ureditve (glej sodbi Sodišča Evropske unije C-243/01, Gambelli, točka 65 in naslednje; C-390/12, Pflieger, točka 56). V primeru, da se ustreznosti pritrudi, je treba v drugem koraku presojati potrebnost (nujnost) in po potrebi v tretjem koraku še primernost omejitve. Po sodni praksi Sodišča je nacionalna ureditev v nasprotju s pravom Unije tedaj, kadar ta ureditev dejansko ne poskuša doseči ciljev varstva igralcev ali boja proti kriminaliteti ter v resnici ne teži k zmanjšanju priložnosti za igranje iger na srečo oziroma boju proti kriminaliteti, povezani s temi igrami, dosledno in sistematično (sodba Sodišča Evropske unije C-390/12, Pflieger, točka 56). Z zahtevo po koherentnosti so povezane tudi zahteve glede oglaševanja monopolista oziroma koncesionarja, ki jih je Sodišče Evropske unije pojasnilo v več odločbah (glej zgoraj pod „navedena sodna praksa“ citirane sodbe Ladbrokes, Stoß, Zeturf, Dickinger/Ömer in Stanleybet). Predložitveno sodišče iz tega sklepa, da mora nacionalni zakonodajalec regulirati in nadzorovati tudi oglaševalske ukrepe monopolista. V literaturi – tudi v povezavi z oglaševanjem, ki ga izvajata koncesionarja Österreichische Lotterien in Casinos Austria AG – se deloma zastopa stališče, da se pri oglaševanju ne dosega zahtevana odgovorna raven oglaševanja. Kritizira se ekskluzivnost pretežno zasebnega ponudnika, ki se ga – če sploh – nadzoruje le površno in ki se ga, predvsem kar zadeva razširjanje ponudbe in agresivno oglaševanje, v okviru nadzora ne omejuje znotraj pravnih omejitev, kar naj bi bilo v nasprotju s pravom Unije.
- 11 Po mnenju Landesverwaltungsgericht Steiermark (deželno upravno sodišče za Štajersko) je treba izhajati iz tega, da zahteve glede dopustnosti monopola nad igrami na srečo, ki jih je oblikovalo Sodišče Evropske unije, ob upoštevanju na eni strani avstrijske pravne ureditve (koherentnost) in na drugi strani poslovne politike edinega koncesionarja za žrebanja (široka oglaševalska praksa), niso izpolnjene. Izhajati je mogoče iz tega, da so z ofenzivno oglaševalsko politiko koncesionarja prekoračene meje, ki jih je Sodišče Evropske unije določilo v sodbah *Carmen Media*, *Stoß* ter *Dickinger in Ömer*, tako da že samo iz tega razloga ni več mogoče uporabiti avstrijskega monopola nad igrami na srečo vključno z njegovimi spremljevalnimi pravili proti upravičencu do svobode opravljanja storitev, kot so pritožniki. Ta ocena je podprta tudi v celotni znanstveni literaturi.
- 12 Ekspanzijska politika, ki jo spremlja intenzivno oglaševanje monopolista, učinkuje ravno v nasprotju z varstvom potrošnikov pred spodbujanjem čezmerne porabe pri igranju iger na srečo, ki ga zahteva Sodišče Evropske unije. Omejitve oglaševanja, kot jih je določilo Sodišče Evropske unije, v praksi niso upoštevane. Tržna politika koncesionarjev Österreichische Lotterien GmbH in Casinos Austria AG izpolnjuje vsa merila, ki jih je določilo Sodišče Evropske unije v zvezi s tem, kakšno ravnanje monopolista na trgu ravno ne sme biti: oglaševanje monopolistov spodbuja k dejavni udeležbi pri igri, igranju kot takemu pripisuje pozitivno

podobo, na zapeljiv način obljublja možnost velikih dobitkov, spodbuja nove ciljne skupine k igranju in se neprestano vsebinsko širi.

- 13 Predložitveno sodišče navaja številne primere intenzivnih oglaševalskih dejavnosti v teh petih kategorijah, kot so letni oglaševalski stroški v višini okoli 40 milijonov evrov, doseganje velikega dosega s kampanjami v javnem prostoru in na televiziji, nastavljanje spodbud kot na primer popustov, da bi ciljne skupine, ki so bile doslej manj nagnjene k igram na srečo – na primer ženske in mladino – spodbudili k pristopu k igranju, oglaševanje z izjemno visokimi dobitki v milijonski višini, ki naj bi bili na lahek način dosegljivi, pripisovanje pozitivnih učinkov igri na srečo (financiranje javnih prireditev v dobrodelne namene, zapeljevanje z oglaševalskim povezovanjem vrednot, kot so sreča, slava, ugled, samozavest itd. vse do telesne privlačnosti, z igrami na srečo) in olajšanjem dostopa do iger na srečo (širitev fizičnih loterijskih poslovalnic, razpoložljivost na spletu oziroma na mobilnih napravah, razdeljevanje bonov za igre na srečo itd.).
- 14 Aktualno razširitev vsebinske ponudbe monopolnega koncesionarja je mogoče razložiti le z monetarnimi vidiki in ne z usmerjenim kanaliziranjem igralnega nagona. Mešanje interesnih položajev na ministrstvu za finance kot tistem, ki ima neposredno finančno korist od razširitve ponudbe, in zvišanj cen iger na srečo, leži na dlani. Na eni strani ima Republika Avstrija sama posredno deleže v družbah Casinos Austria AG oziroma v Österreichische Lotterien GmbH, na drugi strani pa naj bi minister za finance izvajal celostni nadzor nad koncesionarji in koncesije v konfliktu z drugimi konkurenti na avstrijskem trgu iger na srečo podeljeval pregledno in preverljivo. Ta razpetost nedvomno močno vpliva na zakonodajo iger na srečo in jo je tudi v praksi moč prepoznati v nezadostnem izvajanju nadzornih obveznosti nad koncesionarji.
- 15 Iz sodbe Landesgericht Linz (deželno sodišče v Linzu, Avstrija) iz leta 2014 izhaja, da celotno oglaševanje edinih imetnikov licenc za igre na srečo (družbi Österreichische Lotterien GmbH in Casinos Austria AG) ni bilo zmerno oziroma omejeno na to, da se potrošnika usmeri k nadzorovanim igralniškimi omrežjem (monopolistov) ter da se preprečuje zasvojenost z igrami na srečo in s tem povezane kriminalne aktivnosti (katerih obstoja v znatnem obsegu ni bilo mogoče ugotoviti), temveč da gre bolj za ekspanzijsko oglaševanje, usmerjeno k rasti, z namenom spodbujanja igralniške dejavnosti ter dejavne udeležbe, in sicer s poudarjanjem nenevarnosti iger na srečo, pripisovanjem pozitivne podobe takim igram, povečevanjem njihove privlačnosti ter obljubljanjem možnosti zapeljivih dobitkov. Po mnenju Landesverwaltungsgericht Vorarlberg (deželno upravno sodišče za Vorarlberg, Avstrija) ti oglaševalski ukrepi prav tako niso zmerni in ozko omejeni na tisto, kar je nujno potrebno. Tudi Oberster Gerichtshof (vrhovno sodišče, Avstrija, OGH) je v več odločitvah jasno prikazalo, da je monopol nad igrami na srečo v nasprotju s pravom Unije.
- 16 Ne le, da oglaševalske aktivnosti monopolistov niso ne zmerne ne omejene in niso učinkovito nadzorovane, ampak to velja tudi za številna tretja podjetja, ki v Avstriji ponujajo igre na srečo; predvsem na spletu, pri čemer gre pri večini

primerov za oglaševanje podjetij, ki v Avstriji nimajo koncesije za izvedbo žrebanj. Ni jasno, kakšni so razlogi za to, da ministrstvo za finance ne skrbi za izvajanje prepovedi oglaševanja, določene v GSpG, ki velja za igre na srečo, za katere ni bila podeljena koncesija. To povsem očitno nima nobene zveze s koherentno politiko iger na srečo ali varstvom igralcev.

- 17 Tako oglaševanje ne služi izključno temu, da bi potrošnike usmerjalo k nadzorovanim igralniškim omrežjem, marveč je njegov namen zlasti tiste osebe, ki do sedaj niso bile pripravljene kar tako igrati, spodbuditi k dejavni udeležbi v igri. V smislu navedene sodne prakse Sodišča Evropske unije pri tem ne gre za zmerno oglaševanje. Pri vsem tem je treba upoštevati še okoliščino, da člen 56(1) GSpG izključuje možnost, da bi konkurenti ali združenja, ki imajo procesno upravičenje, lahko v skladu z UWG s tožbo zahtevali preizkus, ali je raven oglaševanja skladna z zahtevami prava Unije. Monopol nad igrami na srečo s tem ni upravičen na način, kot ga zahteva pravo Unije.
- 18 Odgovor na postavljena vprašanja je za zadevni postopek nujen, saj dve od avstrijskih najvišjih sodišč (VfGH (ustavno sodišče, Avstrija) in VwGH (vrhovno upravno sodišče, Avstrija) izhajata iz skladnosti GSpG s pravom Unije in sta ob enkratnem preizkusu sprejeli precedenčno odločitev (glej spodaj točki 21, 23), ki je odslej – vsaj po mnenju najvišjih sodišč – za vsa druga sodišča zavezujoča. Če bi sledili temu mnenju, v prihodnje preizkus skladnosti ureditve v GSpG s pravom Unije ne bi bil mogoč. Poleg tega ta s pravom Unije neskladna praksa tudi neposredno nasprotuje sodni praksi Sodišča Evropske unije (sodbe C-285/98, Kreil; C-224/97, Ciola; C-685/15, Online Games).
- 19 Pritožniki so dejavni na področju varstva svobode opravljanja storitev. Na podlagi v tem primeru merodajne določbe člena 56 PDEU, ki je zavezujoča za vsak organ držav članic, organi ne smejo omejevati svobode opravljanja storitev. Svoboda opravljanja storitev se izvaja neposredno, to pomeni, da za njeno uresničevanje ni potrebna ne upravna ne sodna potrditev avstrijskih državnih organov. Navedena prepoved iz člena 56 PDEU je nad nacionalnim pravom, tudi nad nacionalnim ustavnim pravom. Nacionalno ustavno sodišče zato ne more izpodkopati temeljnih svoboščin. Vsak organ mora uporabiti člen 56 PDEU prednostno v razmerju z vsako nacionalno omejitvijo in neodvisno od pravne teže te omejitve. Ni dopustno uporabiti nobene nacionalne omejitve, ki zadane ob nadrejeno prepoved člena 56 PDEU, četudi ima ustavnopravno veljavo ali izhaja iz pravnomočnega sklepa in/ali sodbe, ki so ju potrdila sodišča. Sodišče Evropske unije je že leta 1999 v odločitvi Ciola, ki se nanaša na Avstrijo (C-224/97, citirane so točke od 24 do 34) pojasnilo, da za državljane Unije zaradi s pravom Unije neskladnih zakonov in/ali upravnih ukrepov, četudi so pravnomočni/dokončni, ne smejo nastati nobene neugodne posledice. Organi se morajo namreč podrediti nadrejenemu pravu Unije.
- 20 Z zadevno odločbo o sankciji je kršeno nadrejeno pravo Unije. Odločba temelji na avstrijskem zakonu o igrah na srečo, ki omejuje svobodo opravljanja storitev. V postopku ni bila prikazana teoretično možna utemeljitev kršitve svobode opravljanja storitev zaradi nujnih zahtev v javnem interesu, ki izhaja iz odločbe, ki

temelji na zakonu o igrah na srečo, ki ni skladen s pravom Unije. Za podkrepitev pomanjkanja legitimacije avstrijskega monopola zadostuje sklicevanje na odločitev Sodišča Evropske unije v zadevi Pflieger (C-390/12). Omejitve avstrijskega zakona o igrah na srečo so iz merodajnega vidika „konkretnih načinov njene uporabe“ v neskladju s pravom Unije. Republika Avstrija niti ne trdi nasprotno, čeprav je dokazno breme na strani države (glej sodbo C-685/15, Online Games).

- 21 Nihče se ne more sklicevati na odločitve Verwaltungsgerichtshof (vrhovno upravno sodišče, Avstrija), ki so v nasprotju s pravom Unije, zlasti ne na precedenčno odločitev z dne 16. marca 2016 v zadevi 2015/17/0022. Nepravilne odločitve VwGH (vrhovno upravno sodišče, Avstrija) ne presegajo prava Unije in uprave ne odvežejo tega, da upošteva nadrejeno pravo Unije. Sodišče Evropske unije je v zadevi Pflieger (C-390/12, citirane so točke od 53 do 55) vztrajalo pri svoji ustaljeni sodni praksi, da na podlagi dejanskih razmer v Avstriji avstrijskega monopola po pravu Unije ni mogoče upravičiti. Državni organi niso mogli dokazati, da bi kriminaliteta ali odvisnost zaradi iger na srečo dejansko predstavljali težavo, ki bi upravičevala monopol.
- 22 Enako je v zadevnem primeru. Pristojni organi niso dokazali, da je kriminaliteta in/ali odvisnost, povezana z igrami na srečo, v zadevnem obdobju dejansko predstavljala znatno težavo, ki bi lahko legitimirala monopol in na njem temelječo odločbo. Nasprotno ugotavlja, da resnični cilj monopola ni boj proti kriminaliteti in varstvo igralcev, temveč zgolj maksimiranje državnih prihodkov s privilegiranjem monopolista.
- 23 Verwaltungsgerichtshof (vrhovno upravno sodišče, Avstrija) samovoljno ne upošteva prava Unije v njegovi zavezujoči razlagi, kot jo je podalo Sodišče Evropske unije, zaradi česar so postavljena vprašanja izredno pomembna za postopek, ki je v teku, saj sicer obstaja nevarnost, da bo prišlo do ponovne potrditve GSpG v nasprotju s pravom Unije. Kakšna je ta protipravna praksa v povezavi s postavljenimi vprašanji glede oglaševanja, se kaže v tem, da upoštevni odločitvi najvišjih sodišče (zlasti VwGH z dne 16. marca 2016, Ro 2015/17/0022 in VfGH z dne 15. oktobra 2016, E 945/2015) ne temeljita na samostojnem ugotavljanju dejstev glede vprašanja skladnosti monopolnega sistema po GSpG s pravom Unije, zaradi česar – zgolj na ravni dejstev – že od vsega začetka ničesar ne moreta doprinesti k razjasnitvi zahteve, ki jo je Sodišče Evropske unije pred nedavnim ponovno poudarilo (glej sodbo C-464/15, Admiral Casinos & Entertainment AG), da je treba člen 56 PDEU razlagati tako, da pri presoji sorazmernosti omejevalne nacionalne ureditve na področju iger na srečo v smislu ne le statičnega, temveč tudi dinamičnega zornega kota, ni pomemben le cilj te ureditve, kakršen je bil v času njenega sprejetja, ampak so pomembni tudi njeni učinki, ki se presojujejo po njenem sprejetju.
- 24 V preostalem so možnosti oglaševanja oziroma oglaševanje igre na srečo za koncesionarje v Avstriji v nasprotju s pravom Unije (ponovno sklicevanje na citirane sodbe Ladbrokes, Stoß, Zeturf, Dickinger/Ömer in Stanleybet).

- 25 Po sodni praksi Verwaltungsgerichtshof (vrhovno upravno sodišče, Avstrija) (glej odločbo z dne 11. julija 2018, Ra 2018/17/0048) bi bilo načeloma sicer dopustno, da bi koncesionarji sprejeli deloma agresivne oglaševalske ukrepe. To pa velja le v primeru, da je za vsakokratno igro na srečo oziroma vsakokratno področje iger na srečo agresivno oglaševanje potrebno, da se zagotovi varstvo igralcev, zlasti če je mogoče z oglaševanjem igralce od nezakonitega področja preusmeriti na zakonito področje. Ker pa v Avstriji ni nobenih podatkov o nezakonitih ponudbah glede loterij ali iger v kazinih, je treba izhajati iz tega, da je treba tukaj uporabiti strogo merilo glede oglaševanja. Agresivnega oglaševanja na primer za loterijske srečke ne more upravičevati domnevno velika nezakonita ponudba igralnih avtomatov. Po pravnem mnenju Verwaltungsgerichtshof (vrhovno upravno sodišče, Avstrija) bi bila uporaba deloma agresivnega oglaševanja potemtakem sicer dopustna, vendar v Avstriji le za področje avtomatov. Vendar je podano prav nasprotno. Iz predloženih prilog izhaja agresivno in iz vidika sodne prakse Sodišča Evropske unije prepovedano oglaševanje na področjih, ki v Avstriji sploh niso zajeta z domnevno nezakonitostjo. Že iz tega razloga je monopol, ki temelji na zakonu o igrah na srečo, protipraven in nekdo, ki je podvržen tem normam, ne more biti kaznovan.
- 26 Glede na točko 27 sklepa Sodišča z dne 9. 1. 2019, C-444/18, Fluctus in Fluentum, je odgovor na vprašanja nujen, saj so avstrijska najvišja sodišča v svojih precedenčnih odločitvah sicer, kot je bilo navedeno, ugotovila, da je oglaševanje agresivno in usmerjeno v to, da se pridobi nove igralce, ki doslej niso igrali, a to dejstvo ignorirajo v smeri, da vseeno ugotovijo skladnost s pravom Unije. Ta praksa, ki je v nasprotju s pravom Unije, neposredno nasprotuje sodni praksi Sodišča. Nujno je, da se odgovori na postavljena vprašanja, saj brez ponovne in jasne odločitve Sodišča ni mogoče preprečiti protipravne prakse avstrijskih sodišč